

FEM TRES CABANES

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

El temps de Quaresma és un itinerari de la història de salvació i també el nostre propi camí personal de pelegrinatge.

La primera lectura, del llibre el Gènesi, mostra el diàleg de Déu amb Abram. Déu, exagerat i generós com sempre, li fa contemplar el cel i el provoca a veure si pot comptar les estrelles. Abram no pot comptar-les, són infinites. Doncs així serà la seva descendència i Déu fa amb ell una aliança eterna.

Dues coses sorprenents. La primera, que tot aquest diàleg és amb Abram, que encara no és Abraham. La segona, que l'aliança només la signa Déu, quan per a nosaltres és obvi que un pacte és bilateral i que ambdues parts donen i reben. Per part de Déu no és així, l'aliança és gratuïta, total i ferma.

Això ens provoca dues preguntes. Nosaltres, som capaços d'admetre que Déu no necessita la nostra perfecció per parlar-nos? ¿Podem entendre que ell no vol res nostre a canvi, només la confiança en ell? «El Senyor m'il·lumina i em salva, qui em pot fer por?», ens fa respondre el salm 26 avui.

Cada any, el segon diumenge de Quaresma ens presenta la transfiguració de Jesús a la muntanya del Tabor, enguany amb la versió de l'evangelista Lluç. Veiem dos grups amb tres personatges. D'una banda, Jesús, Moisès i Elies; d'altra, Pere, Jaume i Joan.

Els apòstols tenen el privilegi de veure una doble cara de Jesús, desconeguda per a ells. La primera, literal, mentre Jesús prega, la cara se li transfigura. La segona, una visió nova que avança el futur, tot Jesús queda transfigurat i el seu vestit es torna blanc.

Pere, emocionat, parla en nom dels tres: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt!». Per fer etern el moment, proposa fer tres cabanes, no per a ells, detall important, sinó per a Jesús, Moisès i Elies. I encara un altre privilegi, van sentir la veu de Déu Pare per primera vegada: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo».

Per primera vegada, perquè quan Jesús va ser batejat per Joan encara no havia triat la seva colla d'apòstols. En la versió de Mateu, Déu diu a tothom «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut». En canvi, en la versió de Marc i de Lluç, es dirigeix directament a Jesús: «Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut». Al Tabor la frase és diferent, dirigida als apòstols: «Escolteu-lo».

Amb quin personatge m'identifico? Amb qui pujo a la muntanya? Amb què pujo a la muntanya? Deixo que Jesús sostingui les meves pors? Soc capaç de sentir la veu del Pare?